

Велибор Јозић

*Па, где ми то
живимо?**

Недавно сам био у Италији. Не путујем, као ни већина, превише често у иностранство. Разлози су уобичајени, немам сталан посао, пуно је пречих ствари од путовања. Пишем зато што ми се други пут узастопно догодила иста ствар, исто осећање револта при изласку из продавнице углавном прехрамбених производа. Продавница се зове “Еуроспин”, једна из ланца се налази тачно поред бившег граничног прелаза Шкофије, између Словеније и Италије. Ушао сам да купим понешто на брзину уочи самог поласка кући. Било би дугачко да набрајам шта сам све купио за 23 евра. Углавном, израчунао сам да бих у Београду, за идентичну робу, потрошио око 50 евра. Имам рачун, ништа не причам напамет. Илустративно је маслиново уље, хладно цеђено, квалитетно, по цени од непуне 3 евра по литру. Обратите пажњу: од та 3 евра зарадио је онај чије су маслине, онај ко их је брао, цедио, зарадио је онај ко је направио стак-

лене боце, зарадио је онај ко је паковао уље, зарадио је велетрговац и трговац на мало, зарадила је и држава Италија. Сви су зарадили. Исто, идентично уље у Београду кошта од 800 до 1000 динара по литру. Скоро три пута више. Зато што је неко превезао то уље од Италије до Србије! Ваљда су возили флашу по флашу, посебно. Мало је 50 одсто зараде, мало је 100 одсто зараде, све је мало! Па, где ми то живимо? Какво је ово место? Нека су аутомобии скупљи него тамо (мада је и то за дискусију). Нека је и гориво скупље. Али, не дају нам да једемо! Какве приче о одумирању нације, о наталитету и сличне глупости. То није ни хипокризија, то је чист безобразлук! Не могу да улазим у узроке свега тога, немам потребно знање, али знам да бројим. Овим путем, Србија иде полако – или брзо – у пропаст. А одговоран је, наравно, увек онај ко је води тим путем. Не праве се деца кад нема да се, барем, једе!

* Текст је пренет из листа “Политика”, од 26. 2. 2011, где је, под насловом *Плаћамо највеће марже*, објављен у рубрици “Међу нама”. Текст је објављен без дозволе и без знања аутора.

Знам да моје писање не може ништа да промени. Можда, једино то да се, барем, понеко сети да седне у ауто, сипа најскупље и најгоре гориво у региону, па оде мало даље и остави свој

новац, не нашим незајажљивим гуликожама, власницима продајних ланаца и “шопинг молова”, не нашим монополистима и онима који иза њих стоје – и да поприлично уштеди!

Надгробни споменик Љубе Давидовића